LEDČICKÉ NOVINKY

červenec - září 2011

Vážení a milí spoluobčané,

v úvodu těchto novinek bychom si měli určitě něco říci o historii naší obce, neboť v letošním roce si připomínáme 785. výročí jejího založení a také 125 let od otevření zdejší školy.

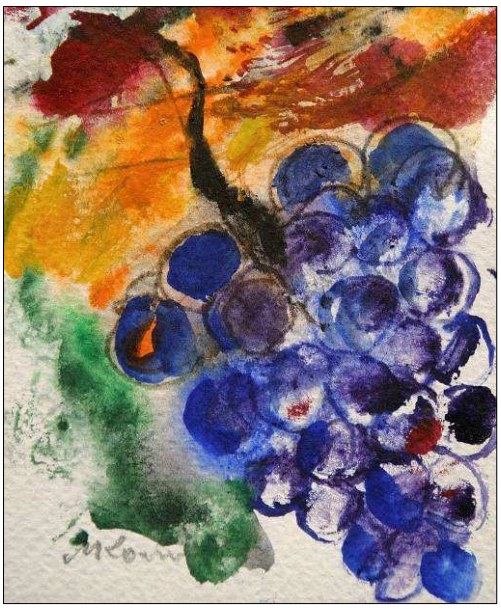
Domnívám se, že je to zcela zbytečné, protože v předchozích „Ledčických novinkách" toho zásluhou paní Ivanky Plickové bylo o historii zveřejněno a dohledáno tolik, že více již nejsme schopni nalézt, i kdybychom prohledali všechny okolní archivy. S největší pravděpodobností snad každý obyvatel naší obce ví, že Ledčice patří k nejstarším osadám v Čechách. První psaná historická zmínka o ní pochází z roku 1226, kdy Přemysl Otakar I. stvrzuje, že jeho otec, Vladislav II., daroval kromě jiného i Ledčice, s původním názvem Ledce, ženskému premonstrátskému klášteru v Doksanech, atd…

Taktéž škola, za souhlasu velké většiny obyvatelstva a přičiněním starosty Antonína Husáka, byla postavena roku 1886 stavitelem Čermákem, jak je uvedeno na pamětní desce umístěné v budově školy.

K těmto výročím připravujeme skromné oslavy, které se uskuteční letos 10. září na hřišti před základní školou a v jeho okolí.

Oslava se týká především všech obyvatel naší obce. Téměř celý program byl pojat tak, aby zejména naši spoluobčané dostali prostor pro předvedení svých zájmových činností, různých koníčků a sami se tak postarali o zábavu a společně prožili příjemné chvíle. Majitelé jednostopých a dvoustopých vozidel, ale také těch ostatních, ať už historických nebo současných, naleštěte své miláčky a přijeďte je předvést a pochlubit se s nimi. Určitě bude co obdivovat. Ocenili bychom rovněž spanilou jízdu vašich motorových ořů vesnicí. Ti starší by si při pohledu na ně mohli zavzpomínat na své mládí, a ti mladší by zase zjistili, v čem se třeba jejich prarodiče vozili.

V prvních letošních Ledčických novinkách jsem občany zejména v části obce Hajkov žádala, aby bez předchozí konzultace se zástupcem obce na zelených plochách nic nevysazovali. Abychom si správně rozuměli, není to proto, že chceme občanům bránit v úpravách před vlastním domem, nýbrž proto, že zmíněné plochy jsou protkány sítěmi natolik, že do některých částí není možné, kromě travnatého porostu, umístit nic jiného. Důvodem je zatížení uvedených parcel věcným břemenem právě kvůli sítím. Obec musí respektovat normy, které jsou platné pro vysazování dřevin v jejich blízkosti. Určitě budete se mnou souhlasit, že by bylo škoda, aby vámi vynaložená práce i finanční prostředky přišly vniveč. Ostatně v platnosti je také obecně závazná vyhláška č. 4/2011, která tuto skutečnost upravuje. Pokud si opravdu z vlastní iniciativy přejete pozemek před domem upravit, domluvte si, prosím, schůzku na Obecním úřadě. Veškeré sítě v této části obce jsou zaměřené, pomocí počítače a vhodného programu dokážeme tedy určit, v kterém místě je možné ještě něco vysázet. Obec bude na vlastní náklady pokračovat ve výsadbě ploch v této části letos na podzim.

Touto cestou bych ráda poděkovala všem majitelům nemovitostí, kteří přiléhající pozemky obce, ať už je to chodník nebo komunikace, případně zelená plocha, udržují a pečují o ně. V současné době se potýkáme s nedostatkem pracovních sil od úřadu práce, které jsou vázány na chybějící finanční prostředky. Vlastními silami jen těžko dokážeme tak rozlehlé plochy zeleně, jako mají Ledčice, udržovat. O to více si vážím toho, že občané sami své okolí udržují a naopak je nezatěžují různými skládkami bez povolení obce. Za to jim ještě jednou mnohokrát děkuji.

Srdečně vás všechny zvu na zářijové oslavy. Školákům přeji šťastný vstup do nového školního roku a všem dohromady krásné prožití zbývajících dnů snad již slunečného léta.

Jiřina Michovská

Malá ledčická kronika

Blahopřejeme

Ve třetím čtvrtletí letošního roku narozeniny slaví:
50 let Karel Kolář , **55 let** Milena Rubínová, Marta Hančlová, **60 let** Jiří Horký, **65 let** Jaroslava Titěrová, Jaroslav Švec, **75 let** Marta Justová, **83 let** Miluše Štecherová, **84 let** Růžena Bušilová, **85 let** Božena Králová, Hedvika Justová, **87 let** Josef Miler.

Všem oslavencům do dalších let přejeme hodně zdraví, klidu a pohody!

Poděkování

- manželům Milaberským za dárky na Dětský den
- Martině Reilichové, Davidovi Chaloupkovi, Jiřímu Sirovému, Martinovi Živnému, Davidovi Paškovi, Tomášovi Šourkovi za sponzorství školy a školky
- Liborovi Hofmanovi a Jiřímu Zahorjanovi za drobné opravy ve školní budově
- Karlu Sršňovi za vytvoření olympijské pochodně
- Václavu Sypeckému za opravu stupínků vítězů na olympiádu
- Evě Chmelové za dobroty pro školu v přírodě a na olympiádu
- Romaně Hofmanové za ušití polštářků na školní židle
- rodině Novotných za knihy do knihovny
- Jaroslavu Kůstkovi za opravu dveří u kostela
- Karlovi Královi za opravu lavičky
- Kateřině Paškové za nápad zorganizování 1. ledčické olympiády a za zajištění cen od sponzorů a dále všem, kteří se na její přípravě a průběhu podíleli
- Markétě Rubínové, Romanu Rubínovi, Josefu Švecovi, Michalovi Drábkovi a Lukáši Vraspírovi za pomoc při přípravách a vyklizení MŠ při malování
- panu Ing. Špecingerovi za trvalou přízeň a články do Ledčických novinek
- pánům Marsovi a Uhrovi za obecní zpravodaje pro ledčickou knihovnu

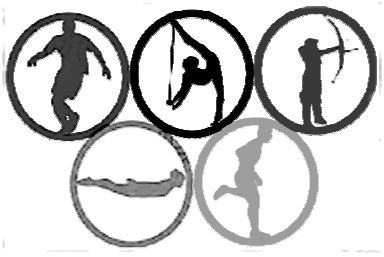
Milí Ledčičáci,

touto cestou bych ráda poděkovala všem, kteří se aktivně podíleli na přípravě a organizaci ledčické olympiády v rámci dětského dne. Jmenovitě všem zúčastněným zastupitelům a dále pak paní Šourkové, paní Tomáškové a Zuzce Sirové. Velké poděkování patří paní Kateřině Michovské za vlastnoruční výrobu olympijských medailí pro ledčické děti.

Významnou měrou k úspěchu celé akce přispěla ředitelka naší školy, paní Martina Sypecká, která připravila choreografii zahajovacího a ukončovacího ceremoniálu ve stylu starých řeckých olympijských tradic. Pevně věřím, že dětský den se dětem i obyvatelům Ledčic líbil.

Doufám, že akce podobného typu se budou opakovat a je třeba si uvědomit, že k jejich organizaci je potřeba úzká součinnost obce, školy a aktivních Ledčičáků. Závěrem bych ráda poděkovala paní Michovské, naší starostce, pod jejíž záštitou celý dětský den proběhl.

Kateřina Pašková

Aktualitky

Sen o žlutém muškátu aneb Květiny kontra vandalismus

Říkává se, že doma zpravidla nikdo není prorokem. Mnohdy ani nejbližší sousedé netuší, jaký je ten člověk odvedle šikula, jakými vědomostmi oplývá, jakou krásu šlechtí, opečovává. Pokud tohle o někom platí snad na sto procent, pak je to Petr Reichelt, žijící v těsné blízkosti ledčického Obecního úřadu.

Začalo to docela nenápadně v Jiřicích u Neratovic – hlavně trvalkami a skalničkami. Občas něco dostal od sousedky, která v něm možná už tenkrát vytušila nadějného pěstitele. Tehdy se ovšem tak nechoval a své první kroky budoucího úspěšného a známého odborníka na pelargonie pojal vpravdě klukovsky. *„Když mi dala nějakou sazeničku, lítal jsem ještě s klukama venku, než jsem si na ni vzpomněl. Pak jsem někde patou vyhloubil důlek, zasadil ji. Upřímně řečeno, skoro jsem ji ‚pohodil', a ona vyrostla,"* s úsměvem přiznává Petr Reichelt.

Asi před sedmi lety se jel podívat do Loděnice u Berouna na výstavu pelargonií. V té době měl doma jen tři kultivary, takže údiv nad zhruba čtyřmi stovkami vystavených exponátů byl nefalšovaný. *„Neměl jsem tušení, že je to jen malá část už vyšlechtěných kultivarů."* Domů se vracel s prvními řízky, tak mu krása pelargonií učarovala.

V současnosti jeho překrásná sbírka čítá kolem 1400 odrůd, přičemž přibližně třicet z nich vzniklo díky jeho šlechtitelskému úsilí. Nahlížíme do skleníku, procházíme fóliovníkem a mně přecházejí oči, co tento původně vyučený chirurgický mechanik s květinami dokáže. Obdivuji miniatury – speciálně vyšlechtěné muškáty, o něž je v posledních letech ve světě i u nás velký zájem, protože zaberou málo místa. Jsou tu sukulentní a hlíznaté muškáty, přírodní s drobnými kvítečky, mrazuvzdorné, jež vydrží mráz do minus 18 stupňů Celsia, kříženci přírodních muškátů s obrovskými listy, jimž důvěrně říká Adély…

„A tohle je co?" ukazuji na malý květináček, v němž trůní cosi, co připomíná malou řepu s drobnými lístečky. *„Sukulentní pelargonie,"* hledí láskyplně na vzácný kousek jeho majitel.

„Tato rostlinka je zde asi navíc," ukazuji na překrásně zbarvené listy. *„To je Madame Salleron, která nikdy nekvete. Také je to muškát,"* dostává se mi odborného vysvětlení.

Coby člen Specializované zájmové organizace Pelargonie, která sdružuje milovníky pelargonií bez ohledu na to, jestli mají jen několik rostlin za oknem nebo plný skleník, čile koresponduje se světem lidí se stejnou zálibou v pelargoniích, jakou má on. Vyměňují si řízky, rady, scházejí se na výstavách a veletrzích. Hranice ani jazyková bariéra jako by neexistovaly. Letos v březnu byl například u Marie Olsson ve Švédsku a přivezl si přes 200 nových rostlin. Známé pěstitele má rovněž v Anglii, Německu, Holandsku… Možná vás překvapí, že pelargoniovou velmocí je Švédsko.

Na jednom z veletrhů tam byly k vidění stovky nových odrůd. Z této severské země si přivezl i křížence hlíznatého a keřovitého muškátu, které se prý málokdy podaří takto spojit.

Šlechtitelské úspěchy má na svém kontě i Petr Reichelt. S prvními pokusy začal před třemi lety a o rok později už šlechtil „ve velkém“. Jeho zásluhou se zrodilo několik desítek zajímavých kříženců a několik opravdových skvostů. *„Nejzajímavější je určitě pelargonie ze skupiny andělských, kterou jsem pojmenoval Petrei Fire Angel (Petrei je zkratka z mého jména a příjmení, Fire Angel znamená v překladu ohnivý anděl). Vyznačuje se sytě červenooranžovou barvou květu a kompaktním růstem. Toto zbarvení doposud u andělských pelargonií chybělo. Dalším unikátem je zlatolistá miniaturní zonalka s lososovými poloplnými květy a hnědým pruhem na listech. Tu jsem pojmenoval Petrei Golden Baby. Do té doby byla známa pouze jedna skutečně zlatolistá miniatura - Golden Kleine Liebling, která však má drobný jednoduchý květ a list bez jakékoliv kresby,“* vysvětluje Petr Reichelt. Pokud chcete jeho šlechtitelské kousky vidět v plné kráse, podívejte se na jeho webovou stránku (www.petrei.cz), kde některé najdete na barevných fotografiích.

Jaký je sen úspěšného pěstitele a šlechtitele? *„Výzvou je žlutý muškát, kterých je jen několik kultivarů ze skupiny pelargonií zonale. V ostatních skupinách však toto zbarvení zcela chybí. Hodně se věnuji barvě listů a rád bych něčím nakřížil hlíznaté. V hlavě mám barevnou vizi listů. Chtěl bych docílit červeného okraje a žlutozeleného vnitřku, šlechtit přírodní druhy, aby byly zlatolisté. Někdy se nápad podaří zhmotnit poměrně rychle, jindy to trvá léta, anebo je výsledek zcela opačný, než jsem zamýšlel,“* přiznává ledčický pelargonista, který až do konce letošního srpna vystavuje v botanické zahradě v pražské Troji.

Ostatně šlechtění je věda. Nejde totiž zkřížit všechno se vším. Záleží na počtu a délce chromozomů, na velikosti pylových zrn, ale také na čmelácích a včelkách. Přesněji na tom, aby na křížené rostlinky nelétali a neopylovali je po svém. Mimochodem, určitá listová a květní zabarvení jsou dílem virózy, například krokodýlí kresba.

Spoustu lásky ke květinám, přesněji především k pelargoniím, ale také hodiny a hodiny dřiny, ranního vstávání, protože ještě před odchodem do práce je třeba rostlinky zalít, odstranit povadlé květy, to všechno ta krása kolem vyžaduje. *„Jsem tak trochu jejich otrok, ale je to má radost,“* netají se Petr Reichelt a ukazuje rostlinku se třemi výhonky, z nichž každý je jiný. Vskutku vzácné zbarvení. V takové chvíli člověk aspoň na chvilku zapomene na všechnu tu práci kolem a těší se z pohledu na výsledky každodenního úsilí.

Procházíme zahradou, s níž měl Petr Reichelt velké plány. Tuzemští pelargonisté totiž počítali s tím, že by se výstava Muškátová Loděnice mohla přesunout právě k nám do Ledčic. To by znamenalo, že by se naše obec stala jakýmsi poutním místem milovníků těchto květin a přilákala by k nám turisty. Jak to tak vypadá, z tohoto nápadu sejde nejen kvůli motorkářům, kteří nočním řevem svých strojů zejména lidem na návsi znepříjemňují život, takže tu není zrovna radost bydlet, ale také kvůli vandalům. Vymlácená okna u skleníku – jen tak na okraj, jedna tabule skla stojí zhruba 500 korun (!) – svědčí o jejich nedávné nevítané návštěvě u pana Reichelta. Zajímá se o ni i Policie ČR.

Již naše babičky a prababičky měly na oknech svých chaloupek pelargonie. Ani současnost těmto květinám na oblibě nic neubrala. Je to i zásluha lidí jako je Petr Reichelt. Spíše než ničit jeho dílo, bychom se mohli pyšnit, že bydlí právě u nás v Ledčicích.

Poznámka na závěr. Vy, kteří máte dílo zkázy na svědomí, řekněte, přineslo vám vaše řádění radost? Připadáte si jako neohrožení mstitelé a odvážní borci, kteří v noci vlezou do cizí zahrady a něco zničí? Zkuste si byť na okamžik představit, že podobně by se někdo zachoval k vaší lásce – třeba právě té motorce – či by zničil váš pokojík nebo něco jiného, co je vašemu srdci blízké! Ještě pořád se cítíte dobře?

Bezdrátový rozhlas

V případě, že jste neslyšeli nebo nerozuměli hlášení obecního rozhlasu, můžete zavolat tel. číslo 739 920 362, kde se vám zopakuje text posledního hlášení. Vaše volání bude účtováno jako běžný hovor do sítě T-mobilu.

Hasiči zasahovali a opravovali

Hasiči – neboli JSDH Ledčice - pro někoho možná zbytečná organizace. Někdo v ní dokonce vidí ujídače obecního rozpočtu. Ale to je omyl, dámy a pánové. Dobře fungující jednotka je pro obec nenahraditelná. Mimochodem, rovněž zákon o ní ukládá její zřízení. Dobrovolná práce jejích členů, vykonaná ve prospěch nás všech, je velkým přínosem.

I když naše jednotka není ještě plně vyzbrojena, zasahovala už při požáru v naší obci, a to v dubnu letošního roku, kdy při silném větru v zastavěné části vesnice zkratovalo elektrické napětí a v jeho blízkosti se vznítila tráva. Poblíž tohoto místa byl na pozemku vlastníka uskladněn letitý odpad - nejen pneumatiky, ale také spousta dalšího harampádí. Netroufám si ani domyslet, co by se stalo, kdyby se oheň rozšířil, protože v jeho sousedství jsou postaveny nové rodinné domky.

Díky upozornění pana Zdeňka Klatovského ml., a včasnému zásahu členů JSDH pana Ladislava Mládka a Ladislava Michovského ml., jimž jako dobrovolníci asistovali zmíněný pan Klatovský a možná budoucí členové jednotky Honzík Veverka a oba bratři Ohmové, se tak naštěstí nestalo. Za to jim patří velký dík.

Další pomoc členů JSDH spočívala v pokácení a úklidu vzrostlých nebezpečných stromů. Obec tím ušetřila finanční prostředky, které by musela zaplatit odborné firmě. Domnívám se, že není nic špatného na tom, že dřevo z těchto ne příliš kvalitních stromů prodali a za utržené peníze si nakoupili další část vybavení jednotky.

V současné době se v č. p. 44 dokončuje zázemí pro hasiče. Zde členové jednotky v čele s jejím velitelem dobrovolně odpracovali spoustu hodin na jeho zvelebení. Za zmínku určitě stojí i fakt, že pracují bez nároku na odměnu, která jim podle zákona náleží. Již nyní evidujeme dvě žádosti okolních obcí, aby na základě již zmíněného zákona požární dohled u nich vykonávala právě naše JSDH. Jde samozřejmě o službu placenou, a tak místní jednotka má možnost si na provoz hasičské zbrojnice vydělat.

Chtěla bych za naši obec všem aktivním členům jednotky poděkovat za jejich práci a věřím, že budeme dobře spolupracovat i v budoucnu.

Škoda jen, že takto aktivní členové chybí v našem Sokole. Moc se za něj přimlouvám, aby měl dostatek pracujících členů, hráčů a nadšených fanoušků.

Jiřina Michovská

Poděkování

Během několika dnů bude do provozu uvedeno zázemí pro naši hasičskou jednotku. Touto cestou bychom chtěli poděkovat Zastupitelstvu obce Ledčice za podporu a zejména paní starostce za vyřízení dotace na vybudování celkového zázemí pro JSDH Ledčice, a to ve velmi krátké době. Dále děkujeme všem našim sponzorům, jmenovitě panu Karlu Bärtlovi, Ladislavu Michovskému st., firmám SAKRET CZ, k. s., pískovně Ledčice, kteří nám pomohli vybudovat novou hasičárnu.

Členové Jednotky sboru dobrovolných hasičů Ledčice

Informatorium školy ledčické

Velké loučení na Olympu...

Všem dětem ze Základní školy v Ledčicích je smutno, protože jejich nejstarší kamarádi opouštějí Olymp a chystají se projít branami jiné školy. Do „velkého světa“ byli vysláni ve středu 20. června.

Terezka Bušilová - **DIÓNA**, byla vždy vzornou žákyní, účastnila se mnoha soutěží a povedlo se jí vyhrát pro celou školu sadu výtvarných potřeb v soutěži „Namalujte své zdraví“, vyhlášené Českou průmyslovou zdravotní pojišťovnou. „Terezko, moc děkujeme a zůstaň svá!“

Odchází nám Martinka Sypecká - **DIKÉ**, přátelská ke svým spolužákům i spolužačkám, vždy se snažila reprezentovat školu a získala krásnou bronzovou medaili za třetí místo v Plavecko-běžecké soutěži v Mělníku. „Martinko, jsme na tebe pyšní a ať se ti na gymnáziu daří!“

Další, s kým se loučíme, je Kristýnka Hofmanová - **PEITHÓ**, která nikdy nechyběla na žádné akci, zdravotním kroužku a snažila se s největším úsilím uspět v okresním kole soutěže Hlídek mladých zdravotníků 1. stupně. „Kristýnko, neboj se ničeho a bojuj dál!“

Naše Nikolka Polmová – **NIKÉ,** s hudebním srdíčkem, nás provázela všemi soutěžemi a vystoupeními a vyhrála ve výtvarné soutěži v časopise Mateřídouška krásné jízdní kolo značky Author.
„Nikolko, hudba je hlavně pro radost a pro potěšení, jen tak dál!“

I Míša Šindelář - **ERÓS**, který k nám dorazil z jiné školy a přece se za chvíli u nás cítil jako doma, nám bude velmi chybět. V Plavecko-běžecké soutěži skončil čtvrtý, získal spoustu ocenění v rybářských soutěžích a rád pomáhal při charitativních sbírkách. „Míšo, zůstaň takový, jaký jsi!“

Ládík Pitra – **KAIROS**, se nám také navždy vryje do paměti jako dobrý kamarád s velkým srdcem. Nelehký vstup do života mu způsobil těžké začátky, ale on je překonal a jde hrdě dál. „Ládíku, přejeme ti spoustu skvělých kamarádů a milou paní učitelku!“

Poslední, s kým se rozloučíme, je Dominik Jansa. Kamarád, s kterým není nikdy nuda. Účastnil se soutěží a byl úspěšný se svým obrázkem Afriky u absolventů Akademie výtvarných umění v Praze, kteří mu zaslali moc pěkné dárečky. „Domčo, vykroč tou správnou nohou, vždy s úsměvem!“

Věříme, že se dětem bude v nových školách líbit a pokaždé se do naší malé školičky budou rády vracet.

Kytička vyroste, z trávy hned kouká,
vidí svět při zemi, berušku, brouka…
Vy jste už vyrostli víc než ta květina,
vidíte zemi svou, kde všechno začíná.
Na zemi domeček, v domečku třída,
ve třídě tabule, u ní je křída.
Píšete písmena, slova a věty,
znáte svou zemi i okolní světy.
Musíte přejít dům, překročit stříšku,
opustit školu svou, svou první knížku.

Na zemi domeček, v domečku třída,
ve třídě tabule, u ní je křída.
My tu dnes stojíme, oči nás pálí,
není nám do smíchu, to bychom lhali.
Buďte vždy upřímní, dodnes jste byli,
ukažte světu, co jste se naučili.....

Rozloučení předškoláků

Školčátka pozvala rodiče na keramický kroužek

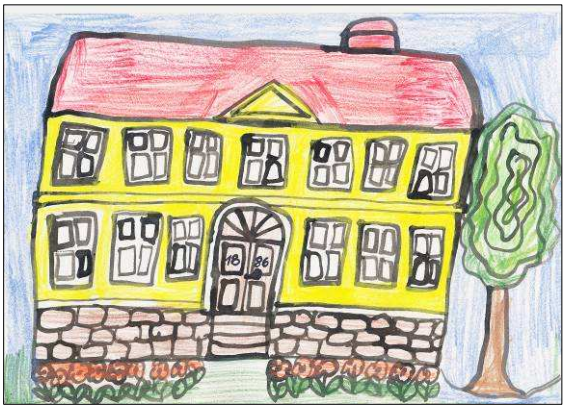

Děti o své škole...

Co se mi líbilo v ledčické škole?

V ledčické škole se mi líbilo, že jsme se starali o zvířátka. Moc se mi líbila zahrada, kde jsem s klukama pozoroval ještěrky. Hodně jsme taky vystupovali a bavilo mě tancovat country. Paní ředitelka nám na konci roku řekla, že můžeme jezdit trénovat, i když budeme na jiný škole, tak já určitě chci trénovat dál.

Tři roky jsem chodil do školy v Roudnici, ale tady to bylo lepší. Nejvíc budu vzpomínat, jak jsme ve škole v přírodě lezli na Bílé skály. Ve škole jsem měl dobré kamarády a hodné paní učitelky, a kdyby byla škola do devítky, nemusel bych teď pryč.

Míša Šindelář

Milá školičko,

v roce 1869 Tě postavili. Od té doby uplynulo mnoho času. A pak jsme přišli do mateřské školky my. Byly nám asi 3 roky. Hráli jsme si spolu, jezdili na pohádky do divadel a na školky v přírodě. První třídu jsme zvládli. Ve druhé třídě jsme jako poslední měli staré učebnice. Ti, kteří přišli po nás, měli krásné, zábavné a nové učebnice.

Ve třetí třídě jsme dostali s Terkou a s Kájou nápad založit Mažoretky. První vystoupení jsme měli na Vánoční besídce s písničkou Bad Boy. Postupně se k nám přidávala i další děvčata. Celkem nás je osm. Začínají se to učit i prvňačky a druhačky. Těší mě, že se k nám přidali i kluci. Máme po celý rok hodně vystoupení, byli jsme například: v Domě odpočinku ve stáří Krabčice, v Alzheimercentru ve Zlosyni, na mysliveckém plese, na prvním školním plese II. ZŠ Roudnice n. L. Jezdíme na dětské dny, poutě atd. Za naše vystupení Mažoretek, Country, Bobíka atd. dostáváme honoráře, za které si kupujeme látky na nové kostýmy. Lidem se naše vystoupení líbí a my jsme za to moc rádi.

Po celý rok jsme kreslili, psali nebo vyráběli do různých soutěží. Podařilo se nám vyhrát nebo alespoň zveřejnit spoustu obrázků do časopisů. Vydáváme také náš časopis ŠKOLNÍ MRAVENIŠTĚ a za jeho prodej jsme si mohli koupit andulku Bublinku, strašilky a šneky, které máme ve třídách a kteří se s námi učí. Také jim z prodeje časopisu kupujeme krmení.

Máme hodně kroužků: Šikovné ruce - výroba věcí z keramiky a vyšívání. Počítačový kroužek - píšeme články do časopisu, Hudebně-dramatický kroužek - nacvičování vystoupení. Kroužek První pomoci - učíme se, jak poskytnout první pomoc.

Teď u Tebe malují, dávají nové tabule, koberce a lina. I když jsme se ne vždy na všem shodli, věřím, že jsme a vždy budeme všichni dobrými kamarády. Doufám, že se všem u Tebe bude líbit stejně jako nám.

VŠECHNO NEJLEPŠÍ K TVÝM 125. NAROZENINÁM !

Majda Sypecká

Co můžeme napsat o ledčické škole?

Nevím čím začít, tato škola vyniká v mnoha věcech. Začnu třeba tím, že jsem byla se svými spolužáky pomalu jedna rodina, všichni jsme si pomáhali a půjčovali si pomůcky, když někdo něco zapomněl. Se školou jsme vystupovali na mnoha akcích: např. mažoretky, country, roztleskávačky a jiné.

Nikdy jsme se nenudili. Školní rok byl také prokládán výlety do zoo, do divadla, do Prahy, ale také školou v přírodě. Škola nás vedla ke sběru a třídění odpadu, za což jsme na konci školního roku byli odměněni drobnými hračkami.

Vyučování tady na škole nebylo jenom znuděně koukat k tabuli, co se děje, ale skoro každý den byl něčím zpestřen. Například když jsme byli hodní, šli jsme se dívat do společenské místnosti na poučný film, nebo jsme hráli hru podobnou hře Riskuj, ale otázky byly z oboru vlastivědy a přírodovědy.

Z této školy si každý „musí" odnést kopu zážitků, za které vděčí hodným a ochotným paním učitelkám.

Ledčické škole přeji ještě mnoho úspěšných dní a paním učitelkám pozorné žáky, kteří nezlobí.

Terka Bušilová

Škola očima maminky...

Dveře do školy (Polmovi)

Každý z nás si to pamatuje a třeba si jen myslí, že si to pamatuje, ale vzpomínka na školní léta nás provází celým životem. První vzpomínka na velké, těžké a mohutné dveře a za nimi dlouhá tmavá chodba plná obrazů, kde se ozvěnou vrací každý tvůj výdech. A ta vůně... Vzduch nasycený nervozitou a plný životních osudů.

Nic jiného tak nevoní, jako nově otevřená část života. Ty školní dveře každý jednou otevře. Poprvé je to maminka, před kterou se dveře otevírají samy, protože maminka už to zná, za ní už je někdo někdy otevíral. Za ruku vede své dítko, které se poprvé nadýchne školního života.

Další dny už se musí každý žák poprat s dveřmi sám. Možná se zpočátku moc nedaří a žáček s dveřmi zápasí, ale čím je dítko starší a rozumější, dveře se slitují a otevírají se bez sebemenší námahy.

Pak je tu samozřejmě taky poslední den, kdy žáček zavře dveře jen tak dvěma prsty a zvesela opouští část svého života a žene se do další, kde čekají další dveře do neznáma. A za pár let už člověk vede nového človíčka, který se na něho obdivně dívá, když mu poprvé otevírá dveře v jeho první školní den.

Celý život otevíráme nové a nové dveře. Většinou jsme na to sami, ale na ty první školní dveře sami nejsme nikdy.

Až dojdeme do cíle své cesty, rádi se ve vzpomínkách vrátíme před naši školu a zhluboka se nadýchneme. Jen ať ještě jednou ucítíme tu zvláštní vůni...

Humorný obrázek pejska aneb Jak to chodí v psí škole

… ne, že bychom žalovali!

Ovšem hlásit se to musí. Aspoň si to myslíme. Téměř v každém čísle Ledčických novinek se dočteme, co dělají naše děti ve škole, jak prospívají, a tak nám přišlo líto, že o té psí škole zvané Kynologický klub, je zpráv pohříchu málo. Nabízíme tedy stručný výčet z virtuální třídní knihy našich chlupáčů.

Po loňském zářijovém Dnu dětí, kde starší psi předvedli, co umějí, do „školy“ nastoupilo hodně prvňáčků – převládala štěňata od tří měsíců. Například bílý švýcarský ovčák Riko ze Ctiněvsi se svou desetiletou paničkou Adélkou, němečtí ovčáci – sourozenci – Aduš s Tarzanem, o tři měsíce starší německé ovčačky Kira a Sára. Ve studiu pokračují rotvajlerka Roxa či Dášenka (bernský salašník), která má v popisu práce nahánět do stáda ovečky.

První týdny zvláště někteří noví žáci dost vyrušovali a dlužno říct, že pojem kázeň jim byl zcela cizí. Instruktor pan Petráš však s trpělivostí zkušeného pedagoga bitvu s neukázněnými žáčky nevzdával a vyplatilo se. Pomohla i zkušená Roxa, od níž spolužáci mohou beztrestně opisovat, tj. napodobovat ji jak opičky. Nebýt jí, asi by Aduš nevylezla na „áčko“.

Kira je velice učenlivá, ale – proč to neprásknout – ráda se pere. Abychom byli spravedliví, ani Aduš není zdržen-livá, když je možnost poměřit síly. V tomto směru nezaostává ani její bratr Tarzan, byť je, na rozdíl od své divoké sestry, docela kliďas. Do „bojového klání“, což je jen jemnější výraz pro obyčejnou řež, nebo, chcete-li pranici, také rád přiloží tlapky.

První dubnovou neděli na cvičáku došlo ke rvačce. Krev netekla, páníčkové si poradili, ovšem poslední tři jmenovaní žáci dostali poznámku do notýsku. Pan řídící Petráš div nelomil rukama, co že se stalo?! Vždyť už přece byli docela vzorní! Kdoví, snad to způsobilo jaro či psí puberta, která s některými poměrně slušně mává.

Pochvalu zaslouží Riko, který krásně skáče přes překážku. Jeho panička s ním má sice trochu víc práce, neboť váhově ji její chlupáč výrazně převyšuje, ale na ty dva je radost pohledět. Škoda, že mezi nás už dlouho nepřišla.

To Tarzan před časem vyvolal pozdvižení. Občané upozorňovali, že po Nové Vsi se potuluje obrovský německý ovčák, černý jak uhel. Nemohli tušit, že je to teprve devítiměsíční štěně, které zdědilo geny po tatínkovi Borovi z Černoučku a tudíž je poněkud větší, než psi v tomto věku bývají. Ukázalo se, že ten uličník v roští překrývajícím starý dřevěný plot, objevil díru. Přesněji si ji svou obrovskou tlapou uzpůsobil a vydal se na procházku. Proč čekat na pána, že?! Ostatně, je to ztráta času. Naštěstí je dobromyslný, takže ani jemu ani nikomu jinému se nic nestalo. Svůj prohřešek napravil o pár dní později, kdy před útokem naštvané dobrmanky zachránil svou maminku Agátu. Útočnici zahnal. Projevil se jako vzorný synek a chlap-galán, jenž chrání ženy.

P o z v á n k a

Kynologická organizace Ledčice vás srdečně zve
na Den dětí a zvířat v sobotu 27. srpna 2011 od 13 hodin
Program: soutěže pro děti o ceny
ukázky z poslušnosti a obrany psů
předvedení výcviku dravců
možnost svezení na ponících
občerstveno zajištěno – pro děti zdarma

Kulturní střípky

Zeus versus ledčičtí hasiči

Přední české deníky i televizní stanice včetně rozhlasu o tom mimořádném úkazu nepřinesly ani řádku, nicméně ledčické děti vědí své. Poslední červnovou sobotu k nim z Olympu sestoupil nejvyšší bůh Zeus a spolu s ním jeho „náměstci“ v podobě dalších bohů. Přišel s olympijskou pochodní, kterou předal nastoupeným sportovcům. Tím zahájili 1. ledčickou olympiádu.

Na kolbišti, jímž se stalo školní hřiště, se sešli soupeři všech věkových skupin. Soutěžní disciplíny zahrnovaly běh přes překážky či se zátěží v podobě kufru, skákání přes švihadlo, vrhání šipkami nebo skok do dálky, kotouly a holubičky v tělocvičně na žíněnce, hod do koše na košíkovou. Vrhalo se rovněž „koulí“ do jezírka, poznat, co dokážu, bylo možné i při slepeckém běhu – tedy se zavázanýma očima - atd.

Soutěžící mnohdy museli překonat sami sebe. Jen si zkuste nazout gumáky o několik čísel větší než je vaše noha, popadnout kufr, doběhnout do půli dráhy, otevřít ho, naházet do něj oblečení a běžet dál a totéž zopakovat na zpáteční cestě jenom s tím rozdílem, že kufr zase musíte vyprázdnit! Hod „koulí“ do bazénku naplněného vodou nebo dřepy a skákání přes švihadlo také vyžadovaly své – odhadnout vzdálenost a vyvinout to správné úsilí nebo třeba překonat i vlastní lenost.

Rodičovskou debatu vyvolala disciplína, při níž – zajímavé, že většinou zde soupeřily dívenky (!) – bylo nutné drátěnky na nádobí navléknout na švihadlo. Na poznámku, proč právě tady soutěží hlavně ony, zda je to proto, aby se už od raného dětství učily, co je čeká, až vyrostou, následovala jasná odpověď: „Ty už budou mít jen myčky na nádobí.“ Zdá se tedy, že organizátoři olympiády, aniž by to tušili, do ní mimoděk zařadili exkurzi do dějin domácích prací.

Aby se sportovcům lépe soutěžilo, pouštěl jim k tomu Antonín Salač báječnou muziku. Střídal se s živou kapelou pana Kozelky, která u jedné mladé maminky vyvolala nefalšované nadšení, neboť, jak přiznala, takovou muziku slyšela poprvé v životě.

Zatímco holky a kluci sbírali body, rodiče a prarodiče je s pobavením sledovali a fandili zástupcům svých rodin. Když první medailisté stanuli na stupínku vítězů, aby převzali ocenění, nesla se nad hřištěm zajímavá poznámka – prý děvčata byla lepší než chlapci. Nevadí, do příštího ročníku mohou ledčičtí kluci něco natrénovat.

Na otázku, co se jim na olympiádě líbilo nejvíce, se děti shodly snad jednomyslně – pěna. Ledčičtí hasiči versus Zeus prostě zvítězili. Zdá se, že ani olympské božstvo na ně nemá. Hromady pěny, v níž děti mizely, prostě bodovaly. Jen nevím, zda si všichni rodiče domů skutečně odvedli vlastní ratolest. Z hřiště totiž často odcházeli zvláštní tvorové, připomínající mimozemšťany z planety Pěna.

Buď jak buď, odpoledne se každopádně vydařilo a co na něm bylo nejúžasnější, že se tady sešli děti s rodiči a prarodiči. Zkrátka a dobře, šlo o rodinnou sešlost ve velkém. Možná, že v té nadmíru uspěchané současnosti, kdy se členové rodin zhusta míjejí a nesejdou se v týdnu ani u společné snídaně, neřku-li večeře, to bylo cennější než olympijský kov získaný za výkony.

* * *

Diův dům na Olympu se podle mýtu podobá vladařově domu v mykénské společnosti. Proto také Dia oslovovali Patér (Otec). Jako Zeus Herkeios byl považován za ochránce každé rodiny a jako takový měl na dvoře každého domu oltář. Nevím, do jaké míry onu sobotu ochránil ledčické děti před rýmou a kašlem (k večeru se dost ochladilo), když na dlouhé minuty mizely v pěnovém moři. V každém případě však dohlížel, aby se při sportovním klání nikomu nic nestalo. Jelikož to vypadá, že letos nad bohy opravdu zvítězili místní hasiči, má co dělat, aby do příštího ročníku vymyslel něco, čím by je porazil.

Možná by stálo za to nahlédnout do minulosti a nechat se inspirovat dávnými pořadateli a něco od nich prostě obšlehnout. Nemusí to být zrovínka do roku 776 před naším letopočtem, jenž byl dodatečně stanoven jako rok první olympiády.

Pravda, byl tam třeba i pěstní zápas či zápas ve volném stylu, ale ten by mohlo nahradit nafukování balonků na čas a do prasknutí. Součástí klání byl rovněž běh v plné zbroji. Místo ní by mohl posloužit třeba batoh plný knih a plátěná suknice. Asi od 80. olympiády byly na programu her též závody múzické. Tedy hudba a zpěv za doprovodu kithary nebo lyry. Recitace básní či soutěž trubačů a hlasatelů. Olympioníkům - vítězům - se dostávalo náležitého ocenění. Pro zpestření programu i jako důkaz vlastního důvtipu by se něco podobného uplatnilo i u nás. Třeba jako kulturní vložka.

Jelikož se holčičky cvičily v navlékání drátěnek na nádobí, mohlo by se o příštím ročníku jako disciplína objevit třeba i přebalování mimina na čas. Aby budoucí „páni“ tvorstva ukázali, jak jsou (ne)připraveni na roli otců.

* * *

Děkujeme podnikovým hasičům firmy SYNTHOS a. s. z Kralup nad Vltavou, zejména pánům Martinu Havelkovi a Liboru Hofmanovi za zprostředkování sponzorského daru v podobě pěny pro ledčické hasiče, která měla u našich dětí takový úspěch. Současně poděkování posíláme firmě NOWACO z Kralup nad Vltavou za zmrzliny, které darovala ledčické drobotině. Výrazně v tom pomohl její zaměstnanec pan Jiří Hušek. Zvláštní dík adresujeme paní Katce Paškové, která přišla s nápadem zorganizovat ledčickou olympiádu a současně se stala její hlavní organizátorkou. Rovněž zajistila ceny.

POHLED DO HISTORIE

Krejčovská živnost

V minulých číslech Ledčických novinek jsme se několikrát zmiňovali o objektu čp. 15. Tentokrát se k němu vrátíme, avšak z trochu jiného pohledu. Tento objekt má bohatou minulost. Krejčovskou živnost tu provozovala paní Anna Jansová, posléze ji předala svojí neteři slečně Anně Lindové. Dnes jsme si Vám dovolili ukázat příklad výučního listu jedné z tehdejších žákyň, a to paní Jaroslavy Bubeníčkové, rozené Jansové. Shodnost příjmení není náhodná, neboť jak se říká, pod Řípem jsme všichni příbuzní.

K UPOMÍNCE

Den, kdy prohlášen jste byl za pomocníka ....., má pro Váš život veliký význam a proto při odevzdání Vám tohoto výučného listu připomínáme Vám:

Buďte pamětliv toho, že vstupujete dnes na dráhu, která tvoří rozhraní mezi závislým a svobodným, téměř samostatným životem. Nezapomínejte však, že tímto dnem jest Vám též o sebe se úplně starati a za veškeré jednání své jedině Vám veškeru zodpovědnost a následky nésti. Tato svoboda jest však právě to, čeho rozumným a užitečným způsobem využitkovati máte.

Nezapomínejte vedle svého odborného povolání a stálého se zdokonalování na svou rodnou vlasť, važte si řeči mateřské, jíž praotcové Vaši mluvili, vystupujte vždy a všude jako věrný syn své vlasti, jako uvědomělý a na svůj stav hrdý pomocník, snažte se státi hodným povolání svého a buďte pamětliv povinností, jež k Bohu, vlasti, svým blížním a sobě samému zachovati máte.

Půjdete-li za účelem svého dalšího vzdělání do světa, necestujte nikdy na zdařbůh, nýbrž vždy za jistým, dříve vytknutým cílem.

Varujte se zlých společností i jednotlivců, kteří by Vás sváděli ku krokům nezákonným, kteří nectí stav, k němuž náležíte, kteří nemají soucit k svým blížním, úctu k svým představeným v dilně a ku členům společenstva, k němuž náležíte. Važte si zařízení a ústavů veřejných, které k Vašemu prospěchu zařízeny byly. Mějte na paměti to, čemu jste se v pokračovacích školách naučil a neprometškejte nikdy toho, čemu byste se mohl přiučiti, neboť zručnost, dovednost a všestranné vzdělání ve Vašem oboru budou Vám základem budoucího Vašeho štěstí jako pomocníku i jako budoucímu samostatnému živnostníku. Každému pomocníku má býti povinností, ze všech sil svých kýženého cíle se domáhati, v oboru svém co možná nejvíce se zdokonalovati a tím k samostatnému podnikání se připravovati.

Budete-li se vždy a všude těmito pokyny říditi a jen své duševní i řemeslné zdokonalení na zřeteli míti, pojistíte si tím jedině základ k budoucímu štěstí svému.

Přijímáte-li rady někoho, buďte opatrným a zkoumejte je obezřele a přijímejte jen takové, které by Vám ve Vašem povolání nejen v přítomnosti, ale i v budoucnosti prospěti mohly. Neposlouchejte těch, kteří Vás plamennými řečmi a předstíranými právy mámiti usilují, nýbrž přidržte se vždy těch, kteří jen k rozvážným činům a ke skutečnému prospěchu vésti mohou.

Jeť samostatnost Vaše jako pomocníka příliš lákavou a tím nebezpečnou, a proto nutno ji jen s opatrností a rozumnou rozvahou užívati, aby Vám nebyla na konec záhubnou. Bůh popřejž Vám hojného zdaru, žehnej krokům Vašim, síliž Vás k boji za svobodu a volnost své rodné vlasti, jejíž zdárným synem býti jest mravní povinnosti každého řádného živnostníka.

Poznáváte stará česká jídla?

Ing. Otakar Špecinger

U našich tradičních pokrmů rozeznáváme dva druhy pojmenování. Zcela srozumitelné jsou popisné názvy, kterými je jídlo jednoznačně charakterizováno. Pozve-li nás někdo na vepřovou s knedlíkem a zelím, zajíce na smetaně nebo buchty s mákem, víme bezpečně, co může přijít na stůl.

Některá starší, zčásti už vymizelá jídla, jsou však označována zvláštními slovy, jejichž smysl už někdy nechápeme. Setkáváme se ale s nimi např. v literatuře. Často se pod takovými termíny skrývají pouze krajově rozšířené pokrmy, jindy ale mají tatáž jídla v různých oblastech odlišné pojmenování. Proto je těchto názvů značné množství – a my se zde musíme spokojit pouze s dílčím výběrem.

Polévkou chudiny bývala **couračka**. Vařila se z kysaného zelí, brambor a kyselého mléka. Po ní se často jedla **cmunda**, což je běžný a stále oblíbený bramborák, připravený ze strouhaných brambor. Dnes se ovšem dělá na tuku, kdežto dříve jej hospodyně pekly bez omastku na železných tálech kamen. Jestliže se potom takové bramboráky roztrhaly, promastily škvarkovým sádlem a znovu pekly v troubě, vznikly tzv. **kramfleky**.

Kočičí tanec bylo označení jídla, připraveného smícháním většího dílu vařeného hrachu a menšího množství krup, omaštěného a okořeněného. Název **krupanec** nesly krupky s bramborem, **kravařky** se říkalo bramborům se zelím z krmné řepy. Zejména tato dvě jídla se často vyskytovala u nejchudších vrstev.

Naproti tomu **kuba** byl všeobecně oblíbený vánoční pokrm z cibule, krup a sušených hub. Význam slova **škubánky** je dosud všeobecně znám, avšak leckde se jim říkalo **kucmoch**. Někde se však toto jídlo dodnes konzumuje takovým způsobem, že v poledne se škubánky sypou mákem či perníkem, osladí se a omastí – kdežto večer se naopak na tuku opékají a jen tomu se říká kucmoch. A že je to nepochopitelný název? Inu ovšem – v tomto případě pochází z německého „gut es machen“, lidově „kuts mochn“ a v překladu „dobře to udělat“. Tím si vysvětlíme i kombinovaný, jinak jakoby záhadný název **kucvárka**. Jde o mléčnou omáčku s moukou a rozkvedlanými vejci, která se ale musí umět „dobře uvařit“. Musíme ji rozlišovat od **kočvary** či jinde **lankvary**, což bývala šťáva, vytékající při sušení švestek a upravovaná potom k jídlu s chlebem nebo bramborem.

Chatařská a chalupářská kuchyně obnovuje znalost **kosmatic**, obalovaných a smažených květenství černého bezu. Naproti tomu zaniklo téměř **kyselo**, neboť do této polévky ze smetany, syrových vajec, kmínu a cibule potřebujeme chlebový kvásek. Zato **kutelky** si můžeme snadno připravit, protože jde vlastně o buchty s mákem, připravené z vánočkového těsta, spařené mlékem, maštěné máslem a pokropené sirupem. A ten se dnes opět leckde podomácku vaří!

Pečené plátky syrových brambor, zvané dnes např. křupky, se v minulosti jmenovaly **lipánky**. Slovem **liťáky** se naopak v Polabí označovaly lívance. **Makovec** měl různý krajový význam. Někde šlo o škubánky s mákem, jinde makové vdolky – ale za druhé světové války se toto slovo vžilo pro bábovku, připravenou z mletého máku.

Pod pojmem **metynky** rozumíme posvícenské venkovské pečivo s mákem, povidly a tvarohem. **Mrkvance** bývaly vdolky, plněné strouhanou dušenou mrkví. Ze směsi sušeného ovoce, rozinek, kůry citrusových plodů apod. si můžeme připravit **muziku**, která dříve bývala zejména doplňkem štědrovečerní večeře.

Bramborovým plackám se ve středních Čechách říkávalo také **podplamenice** nebo **prskance**. Brambory „na loupačku“ byly známy pod humorným slovem **olupsije**. Pracharanda nepředstavuje samostatné jídlo, ale strouhanku ze sušených hrušek, používanou na koláče místo povidel, k sypání škubánků apod.

Také na **pučálku** se lidé někdy vyptávají. Byl to důkladně máčený hrách, smažený potom na másle. Právě tak vzbuzují zvědavost **řepánky**, ačkoliv se na venkově dodnes připravují. Pouze městští lidé nevědí, že se jedná o dlouhé placky z hladké mouky, plněné mákem a řepnými řízky, důkladně kořeněné a maštěné.

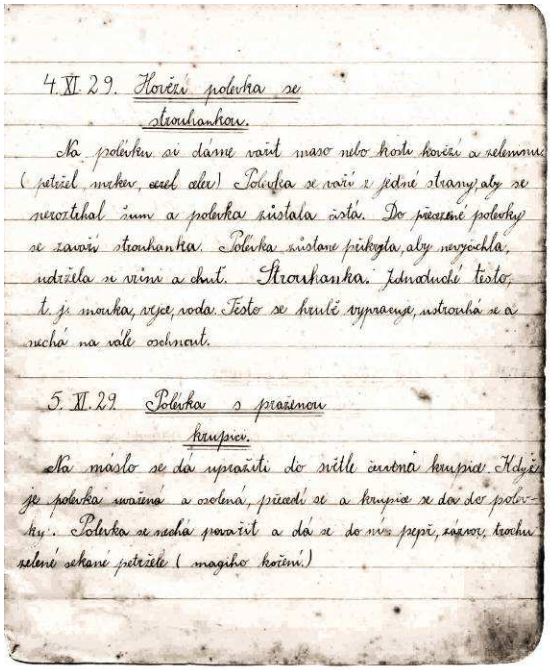
Naproti tomu **sypánky** bývaly vdolky, obalené skořicovým cukrem, jak se ostatně dodnes leckde podávají. Naopak placky s mákem, povidly či tvarohem se nazývaly **vačky**. Vdolkům s kyselým nebo i čerstvým zelím se pak říkávalo **zelníky**.

Takových názvů i jejich variant by ovšem bylo mnohem více. Jsou známy případy, kdy určité, obecně oblíbené jídlo mělo více odlišných, často i humorných označení. Takovým případem je **uhlířina**. Byly to noky s kostičkami brambor, vařené ve vodě a polité škvarkovým sádlem se smaženou cibulkou. Toto dříve velmi rozšířené jídlo vesničanů se nazývalo také **přesbydlo, přesvidle, skoč přes bidlo, házidlo přes bidlo, krakus** apod. Přitom třeba jen ve středním Polabí měla uhlířina i několik názvů v téže obci – jiné u chudiny, jiné na statcích. A tak studium lidové stravy, zejména ovšem na venkově, nás zároveň přesvědčuje o bohatosti našeho jazyka a tvůrčí fantazii vesnického obyvatelstva v minulosti.

V ledčické kuchyni

Co svět světem stojí, každý „pán i kmán“ ke svému životu potřebuje jídlo a pití. Ale i v tak malém rozmezí naší domoviny se najde mnoho krajových kuchařských zvláštností a specialit. V Podkrkonoší vám naservírují něco úplně jiného než třeba na Hané. A je to moc příjemné. Uniformy totiž nejsou dobré ani na lidech, ani na talířích.

Dnes si dovolím „prostřít“ pomyslný stůl ledčickými pokrmy, vybranými z pečlivě zapisovaných receptů naší babičky Aničky. Věříme, že vyzkoušíte-li je, bude ve vás „krmě“ doznívat jako rajská hudba. A proto: dobrou chuť.

4. XI 29. Hovězí polévka se strouhankou.

Na polévku se dáme vařit maso nebo hnáty hovězí a zeleninu (petržel, mrkev, celer, cibuli) Polévka se vaří z jedné strany, aby se nevařil žlun a polévka zůstala čistá. Do přesné polévky se zavěsí strouhanka. Polévka zůstane příkrá, aby nevychla, udržela se vůni a chuť. Strouhanka. Jednoduché těsto, t. j. mouka, vejce, voda. Těsto se hrubě vypracuje, ustrouhá se a nechá na vále oschnout.

5. XI. 29. Polévka s praženou krupicí.

Na máslo se dá upražiti do žlutá jemná krupica. Když je polévka vařena a oceněná, přidá se a krupica se dá do polévky. Polévka se nechá provařit a dá se do mís, pepř, nárov, trochu zelení sekané petržele (magiho koření)

Koblihy „trojky“

50 dkg hrubé mouky, 3 dkg cukru, 3 dkg tuku, 3 žloutky, 3 dkg droždí, 3 lžíce rumu, 1/3 l mléka, citrónová kůra, zavařenina, tuk na smažení

Zadělám vláčné a hladké těsto. Asi za ¾ hodiny rozválíme (lehce, netlačíme), skleničkou vykrájíme kolečka, do středu dáme zavařeninu, přiklopíme dalším kolečkem těsta, necháme opět 30 minut kynout. Smažíme tak, aby koblihy „plavaly“. Obrátíme (utvoří se bílý proužek).

Certle

30 dkg cukru na sucho se dá rozpustit až zežloutne, pak se dá koflík sladké smetany ohřát s 5 dkg másla. Vlije se to do toho cukru, nechá povařit, až to zhoustne a na pomazaný plech máslem se to vyleje a ještě vlažné se to krájí na kousky.

Válečný koláč

25 dkg nastrouhaných brambor, 2 dkg mouky, 10 dkg cukru, 6 dkg másla, 1 prášek do pečiva, 1 vejce

Vše se smíchá a propracuje. Těsto se rozdělí na dva díly a vyválí. Dá se 1 díl na plech, naplní vrstvou strouhaných jablek (nebo povidla, tvaroh a podobně) a přikryje druhým plátem těsta. Před pečením povrch koláče pomazat kvedlaným vajíčkem.

Pivní polévka staročeská

¾ litru piva, 7 dkg cukru, špetka soli, 4 dkg másla, 3 žloutky, 1 houska

Svaří se pivo, cukr, sůl a máslo. Žloutky rozkvedláme s trochou vody a za stálého míchání vlijeme do hrnce. Polévku už dále nevaříme. Do talíře dáme osmažené kostičky housky a zalijeme polévkou.

Poznámka: tato polévka se prý dávala jako životabudič nemocným, „užívaly“ ji kojící matky i malé děti. Mužům „přidávala semena“, ale sloužila i jako léčebný prostředek při choleře.

Lepenice

1 kg brambor, sůl, 5 lžic mléka, ½ kg kysaného zelí, 10 dkg sádla, 2 cibule

Oloupané a rozčtvrcené brambory uvaříme v osolené vodě doměkka a rozšťoucháme. Přilijeme horké mléko a vmícháme zelí. Kaši ušleháme a omastíme na sádle osmaženou cibulkou. Podáváme k vařenému uzenému masu nebo kolenu.

Šulíky

80 dkg brambor, sůl, 10 dkg krupice, 2 lžíce octa, 2 vejce, 20-25 dkg hrubé mouky, strouhanka, sádlo

Uvařené vychladlé brambory se nastrouhají, přidá se sůl, krupice, ocet, vejce a mouka podle potřeby. Vypracuje se tužší těsto, ze kterého se uválejí tlusté krátké válečky. Vaří se v osolené vodě, až vyplavou (asi 8 minut). Hotové obalíme ve strouhance osmažené na sádle, aby se neslepovaly.

Kaldoun

sváteční polévka s játrovými knedlíčky a zvláštní zavářkou z nudlového těsta tvarovanou na speciálním prkénku, místními hospodyněmi zvanou „makronky“. Do této polévky se dávaly vařit husí nohy obtočené střívky, kterým se říkalo „špachtličky“. Ty se na závěr dokřupava zapekly. Bývala to ta největší delikatesa.

Uzávěrka následujícího čísla je 30. 11. 2011. Do uvedeného data lze na Obecní úřad Ledčice, případně elektronicky (obec@ledcice.cz), přinášet své příspěvky, podněty a návrhy.

Vydává Obecní úřad Ledčice, reg. č. MR ČR E 106 84, text: Jana Časnochová-Vrzalová, Jiřina Michovská, Ivana Plicková, tisk: Eva Kučerová, Iveta Škarohlídová